

SUSCRIPCIONS
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranger. 9'00 " " " "
Pagant per any, una pesseta de rebués

EL POBLE CATALA

REDACCIO I ADMINISTRACIO
CARRER DE SANT PAU, 6, PRINCIPAL
ENPREMTA
CARRER DE FORTUNY, NUM. 2 TERS.
TELÈFONS
REDACCIO, 723 - IMPREMTA, 2.238

ANY X.-NUM. 2.901

BARCELONA, DIMARS 18 DE FEBRER DE 1913

UN NÚMRO, 5 CENTIMS

Dr. CAMPS Vies urinaries (bifeta, próstata, etc.) Ronda Universitat, 14, principal. De 8 a 6.

Bàsculas-Caixes Pibernat per Cabals Avinyó, 8-10

DEL DISCURS DEN LERROUX

Esgrima de ganivet

Fel seu discurs pronunciat tíes entera en el Teatre Granvia de Madrid, els lerrouxistes que encara queden a Barcelona han dedicat un banquet d'homenatge al seu capítol don Alexandre Lerroux. I, aquest home, en l'hora de parlar davant dels seus correl·ligionaris homenajadors, s'ha sentit l'estòmac ple de bilis, l'ànima plena de ràbia, i ha convertit el seu parlament en un seguit d'injuries de carter baixíssimes, fastigoses. Ni que en el banquet li haguessin fet menjar fang!

L'ira plebea den Lerroux va ardejar els seus trets de verí contra l'alta personalitat de don Pere Corominas. Qm si volgués venjar-se d'alguna cosa recent i greu, el prador mossagà furiósament al nostre il·lustre amic i ho feu sense educació, sense decència, a tall de pinxo llenguallarg que perboca males paraules.

Cap veritable polític d'alcada usará mai els termes que usà el diumenge passat den Lerroux. Els més durs atacs, quan surten d'un home que's respecta a si mateix i guarda als altres les decencies personals degudes, no arriben mai a la frase malsonant i malodorant. Els qui apelen an aquestes frases passen ben bé de manifest l'incalculable baixesa del seu esperit.

Se veu bé que sota l'indumentaria luxosa del Lerroux banquer i negociant, hi ha el mateix Lerroux d'anys enrera, el Lerroux de vestit espartacat i d'ànima més esparcada encara. Ha estat debades que ha esdevingut capítol d'un partit i home de diners llargs. Per dintre, resta com abans. Quan la ràbia li puja als llavis,

El govern contra Catalunya

Es realment inaudible el cinisme i la desprecupació que ve demostrant el govern en aquesta qüestió de les notaries. De l'actual president del consell de ministres que sosté relacions indecoroses amb el capitalista Lerroux i l'lença de declaracions i promeses a l'engrosí amb menys taca que un arrenca-caixals ambulat, poca cosa s'en podia esperar; però quan menys se podia creure que als ulls del públic voldria mostrar una rudimentaria noció de serietat. El comte de Romanones ens ha demostrat en aquesta qüestió de les notaries, com era possible que la clínic desprecupació prenguessi un lloc d'honor en les altes esferes de la governació de l'Estat Espanyol.

Les seves darreres contestes als qui li han demanat la descentralització de les oposicions a notaries, constitueixen una claudicació solenne i pública de la formidat governamental. Davant d'elles, els catalans hem d'arribar a la convicció de que les demandes legals i justíssimes, i els desitjos populars formulats dintre l'ordre de constituir, son coses inútils, esforços inaprofitables. El govern, l'Estat espanyol centralista és un enemic nostre irreductible; el comte de Romanones ens acaba de demostrar que per anar contra Catalunya els hi és lícita la desprecupació i l'informalitat.

Fa uns dies va prometre, ratificant-se en una anterior declaració, que no resoliria contra les aspiracions de Catalunya. Però després d'aquesta promesa ratificació, el candidat a la presidència de l'Ateneu, derrotat, ha declarat la seva vergonyosa informalitat. El govern—ha dit—resoldrà en harmonia amb els varis interessos. I els varis interessos son dos absolutament oposats. L'harmonia entre ells no hi cab: les oposicions o bé se farán a Madrid o a les Audiències Territorials, el terme mig és impossible. Entre l'interès públic que representem nosaltres, no hi ha solució harmonica. L'única possible i ja és la que demana Catalunya, consisteix en que les oposicions a notaries situades en territoris de Dret comú se fassin a Madrid i les de Llei especial a la respectiva Audiència. Així els aspirants madrilenys podrien quedar satisfets; però no és aquesta la solució que fa un any i mig estudia el govern, perquè en aquest cas, no hauria de parlar d'harmonies (?). El govern estudia la manera de deixar-ho tot igual, d'anar contra Catalunya.

Així ho acaba de comprovar el telegrama dirigit al Col·legi Notarial que constitueix una burla indigna en aquesta digna entitat i a les altres que amb ella se dirigien an ell.

No podem estar-nos de transcriure'l íntegrament, diu així:

«La estimació debida a las autorizaciones representaciones que suscriben su telegrama y los altos intereses que invocan en su atenta súplica pesa en mi ánimo

Les proximes eleccions provincials

ALS ELECTORS DE BARCELONA

La J. M. de Barcelona de l'U. F. N. R., creu que deu dirigir-se als correl·ligionaris i a l'opinió pública en general per a exposar la conducta adoptada pel partit en les vinentes eleccions provincials, i les raons que al seu entendre l'abonen.

El Consell de l'U. F. N. R., suprema autoritat de la nostra comunitat política, ha deixat en completa llibertat als organismes locals per a adoptar la línia de conducta que creguin més pertinent per a defensa dels ideals que integren el nostre programa. Per lo tant, a la J. M. de Barcelona, després de consultar el parer de les de les altres poblacions que formen el primer districte provincial, pertoca fixar la conducta que deu seguir-se en el districte en les vinentes eleccions.

La lluita electoral per a tot partit sincerament democràtic, revesteix una gran importància, per esser el sufragi el medi revelador de la confiança de l'opinió pública en determinats ideals polítics i en la conducta dels homes que's encarnen. Per això és convenient que, en tant no hi hagin raons molt fortes que ho impedeixin, els partits deuen lluitar separadament, després de les eleccions i de la integritat del seu programa, que és l'única raó de la seva existència. Les coalicions impliquen sempre confusió de principis; manca en elles la comunitat d'ideals entre els electors i l'elegit, que és lo que dona a aquest tota la seva força com a legítim representant d'una corrent d'opinió. Els partits conservadors lluiten tant sols pel poder; els democràtics lluiten primordialment pel dret i la consecució dels seus ideals: aquells en les eleccions atenen únicament als llocs que'ls hi donen les actives guanyades; aquests més que en les actives deuen pensar en la massa d'opinió que s'ha identificat amb el seu programa. Sols quan s'ha establert una comunitat d'ideal o s'ha produït en el poble una forta corrent sentimental perden les coalicions el caràcter mecànic i artificios que en els demés casos tenen.

La J. M. no creu que hi hagi cap via per a canviar la conducta que'l partit ve seguint a la ciutat de Barcelona en les diferents lluites electorals que s'han presentat.

A les darreres eleccions provincials se produí en una part de l'opinió, que venint resó dins del nostre partit, una corrent favorable a una intel·ligència amb la Lliga i fins amb les dretes. Els organismes directores de la nostra comunitat política s'oposaren resolutament a dita tendència, i avui tenen la satisfacció de que els hi fassin justícia fins aquells que, si llavors proposaren una intel·ligència amb les dretes per a anar contra els radicals, avui defensen una intel·ligència amb els radicals per a lluitar contra les dretes. Sempre serà un honor pel nostre partit haver-se negat a pactar una coalició que no tenia altra finalitat que enrobar el nostre programa i la nostra dignitat política. El temps a venir justificarà també la nostra actitud present.

La J. M. creu que les circumstàncies polítiques no han variat. Ja havia ocorregut la brutal repressió dels fets de juliol de 1909; els liberals governaven a Espanya llavors com ara; començà en aquelles eleccions el bloc de dretes que segons sembla lluitarà també an aquestes; i no ha perdut el partit radical de Barcelona la seva significació anti-catalana ni ha canviat la conducta dels seus homes que ostenten càrrecs públics. Perquè el nostre partit ha de variar el seu criteri? No resultaria absolutament injustificar un canvi d'actitud?

Per les raons exposades creu la J. M. de Barcelona, amb perfecta unanimitat de tots els que la componen i conseqüent en el criteri establert, que el nostre partit deu presentar-se davant el cos electoral sense coalicions de cap mena. Per altra part ha de declarar que no ha rebut cap comunicació oficial d'un altre partit republicà proposant-li la coalició. El partit radical s'ha dirigit al Consell demanant-li una intel·ligència electoral a tot Catalunya, de la que era un cas particular la de Barcelona; però respecte d'aquesta no se'n ha dirigit fins avui en una forma concreta. Els socialistes i els reformistes ens han parlat de la constitució del Comitè local de conjunció i l'ensenyem que'ls darrers procuraven una intel·ligència amb un partit lligat fora de la conjunció, per causa nostra; però ni els uns ni els altres ens han proposat cap intel·ligència electoral. No diem això per a justificar la nostra conducta, que hauria estat la mateixa, si no per a exposar un fet.

La situació no és igual a Barcelona que en lo restant de Catalunya. Aquí resideix l'estat major de tots els partits i les radicals divergencies de principis i sobre tot de conducta, estan molt més accentuades les nostres discòrdies i els nostres agravis son ben recents i sorollosos. No semblaria una farsa indigna que, sense cap fet ho justifiqui, apareguessin junts homes i partits separats per fonses incompatibilitats i fins per atacs que han revestit el caràcter de lluites civils? Doncs prova n'és que'ls propis diaris que defensen la coalició (que per cert limiten a tres partits, prescindint dels socialistes que per la seva significació son dignes de tot respecte) ataquen en forma violenta a la nostra comunitat política. No demostren de aquest modo la manca de tota corrent sentimental de germanor? No podria esser que amb el pretext de la coalició s'hi amagués una maniobra política contra el nostre partit? No fora la primera vegada que simulat unions se pretengués desfer les forces ja organitzades.

Tampoc podria justificar-se la coalició amb l'objectiu de destruir la majoria de dretes, que avui existeix a la Diputació provincial; perquè el resultat de la lluita en el primer districte de Barcelona, no pot influir en la composició de la

majoria de la Diputació ni en la de la futura Mancomunitat.

Però si l'estat present és l'exposat, ningú pot prevenir lo que vindrà. Si continuem a consolidar aquesta política electoral antipatriòtica i veritablement insensata del bloc de dretes; i en virtut d'artificioses conivencions i de coalicions que no tenen altre denominador comú que l'afany de domini, usurpen les dretes una representació que no's correspon pel nombre de vots obtinguts, tractant d'ofegar l'esperit republicà que anima a l'immensa majoria dels barcelonins, ningú pot respondre de que no's formi la corrent sentimental que avui no existeix i que prescindeix de totes les diferencies per irreductibles que siguin, exigeixi la constitució del bloc d'esquerreres en nom del dret escarmentat i de la legítima representació que corresponent als republicans, hagi sigut usurpada per les dretes.

La J. M. de Barcelona, se dirigeix als nostres correl·ligionaris i a tots els electors, demanant-els hi el vot pels nostres ideals de república, de nacionalisme, de federació. La propera lluita és principalment contra les dretes; als atacs que els altres republicans ens dirigeixin no's contestem amb nous atacs; limitem-se a defensar-nos, i deixem an els l'Integra representabilitat de la seva conducta. Les vinentes eleccions tenen per a nosaltres una gran transcendència; els diputats elegits deuen constituir, segons totes les probabilitats, la primera Mancomunitat catalana, i an ella deuen portar-hi l'Integra de les nostres conviccions fermament democràtiques i republicanes per a que la seva obra sigui fecunda per a Catalunya i per a la llibertat.

Per acord de la J. M.,

El president, Francisco Layret.—Els secretaris, Josep M. Mallofré i Tort i Xavier Gambús.

La convocatoria

El «Boletín Oficial» d'ahir, publicava en un suplement, la convocatoria de les eleccions provincials. Heusaquí:

«Debiendo celebrarse la renovación biennial ordinaria de esta Diputación provincial, en uso de las facultades que me confiere el artículo 59 de la vigente Ley provincial, se convoca en virtud de la presente a Elecciones de Diputados provinciales por los distritos 1.º (Barcelona antigua, partido judicial de la Universidad), 4.º (Partidos judiciales de Mataró y Arenys de Mar), 5.º (Partidos judiciales de Terrasa y Sabadell), 6.º (Partidos judiciales de Vich y Granollers) y 7.º (Partidos judiciales de Manresa y Berga), que designan, respectivamente 4 diputados, por resultar estas vacantes en cada uno de los distritos mencionados en virtud de cesar en sus cargos por cumplimiento del término prefijado en el artículo 57 de la Ley provincial vigente, los señores diputados que los desempeñan y teniendo en cuenta lo preceptuado por Real decreto de 19 de junio de 1909, se señala para el acto de la elección el domingo día 9 del próximo marzo, a las ocho en punto de la mañana.

La Junta para la proclamación de candidatos tendrá lugar el domingo día 2 del propio mes de marzo a la misma hora, y la designación de interventores, y su plenes deberá efectuarse el jueves 6 del repetido mes.

Con arreglo a lo prevenido en el Real decreto de 9 de septiembre de 1909 que adaptó la Ley Electoral de 8 de Agosto de 1907 a las elecciones de diputados provinciales, el procedimiento activo electoral hasta terminar los escrutinios electorales por la Junta provincial del Censo, será el marcado en la Ley Electoral vigente en sus artículos 30 al 50 y en armonía con lo dispuesto en el art. 60 de dicha ley y 57 del Real decreto de 5 de noviembre de 1890, la presentación y examen de las actas y las reclamaciones contra la elección en todos sus actos, incompatibilidades e incapacidades se regirán por los artículos 52, 53 y 54 de la ley provincial vigente.

Barcelona, 17 de febrero de 1913.

El gobernador, Juan Sánchez Anido.

Circulars

Además de la convocatoria, publicaba el «Boletín Oficial», los siguientes circulares gubernativas:

«Publicada en esta Boletín Oficial la convocatoria para las elecciones de diputados provinciales, quedan en suspenso durante el período electoral todos los expedientes gubernativos de denuncias, multas, atrasos de cuentas y demás a que se refiere el párrafo segundo del artículo 68 de la vigente Ley Electoral.

Lo que se publica por medio de la presente para conocimiento de los funcionarios encargados de la instrucción de dichos expedientes.

Barcelona, 17 de febrero de 1913.

El gobernador, Juan Sánchez Anido.

«Tan pronto como terminen los escrutinios de la votación de diputados provinciales, que tendrá lugar el día 9 de marzo próximo, se servirán comunicarme los alcaldes de los municipios en que se hayan celebrado, por telégrafo o por el medio más rápido de que puedan disponer, a fin de que llegue a conocimiento de este gobierno civil, el mismo día, o a lo más en el siguiente, el número de votos obtenidos por cada candidato, expresando con toda claridad el nombre de éstos y los distritos y secciones a que el número de votos se refiera, indicando si se han formulado protestas, y si relacionado con la contienda electoral ha ocurrido algún incidente digno de mención.

Barcelona, 17 de febrero de 1913.

El gobernador, Juan Sánchez Anido.

Convocatoria

Se prega als presidents de les entitats

d'U. F. N. R. del districte VII, assisteixin a la reunió que tindrà lloc demà, diumenge, a les 9 i mitja de la vetlla, a l'Ateneu Democràtic per a tractar de les properes eleccions a diputats provincials.

Els reformistes

Poques vegades un partit polític haurà fet un paper ridícul tant gros, tant solenne i així se pot dir, com el que aquesta vegada han fet els reformistes barcelonins.

Els, coblant la noble tradició catalana—com diu «La Veu»—del seu orgue en la premsa, d'ençà de la sortida del matèix den Lerroux venia predicant una absurda coalició amb els lerrouxistes amb l'únic, amb l'evident, amb el mesquí desig d'arreglar una acta més. I en Lerroux contesta als seus afalags, amb un sobri menyspreu, amb una frase que's tota una tremenda bofetada: «Gracias, señor elefante... I per si amb aquesta actitud ridícula amb que quedavem no n'hi hagués prou, com si haguessim perdut del tot el seny, acorden per a coronar-la—segons declaracions del senyor Miró i Trepal en el banquet d'ahir—anar a retraïment en la vinenta lluita electoral.

Anar al retraïment un partit nou, que no sab encara les forces amb que compta? Fins sembla inverosímil. Però pot ser sigui que van al retraïment per a anar immediatament a la Revolució... Ara sí que ha de tremolar la monarquia. I així que deien que don Melquíades se convertia...

Els regionalistes

Segons deia ahir un diari, la Lliga Regionalista ha acordat acceptar l'intel·ligència electoral amb les demés dretes en les vinentes eleccions provincials.

Encara que nosaltres ja ho donavem per descomptat, no's priva això de renovar la nostra protesta al veure que una part del catalanisme (si es que encara podem considerar catalanistes als elements de la Lliga) s'uneix, per l'únic i mesquí fi d'obtenir actes, amb elements l'odi dels quals envers les aspiracions nacionalistes de Catalunya, és evident i irreductible.

Què no haurien dit «La Veu» i la Lliga si nosaltres haguessim acceptat la coalició d'esquerreres que se'ns proposava? I amb tot hem de dir, amb tota sinceritat que nosaltres considerem tant antinacionalistes, tant enemics de Catalunya, als lerrouxistes com als de la Defensa Social i als conservadors.

Podem creure nosaltres, podem creure els nacionalistes de qualsevol camp, per exemple, en l'amor a Catalunya d'aquest senyor Garriga i Coll, regidor de Barcelona mercès als vots dels regionalistes, que menyspreu la nostra llengua usant d'altra en el Consistori, que vota contra una proposició demanant que l'Ajuntament de nostra ciutat honri la memoria de l'immortal darrer Consell en cap etc.?

I lo que diem del senyor Garriga podem dir-ho també del senyor Vallet, com de la Diputació podem dir-ho, en ordre de consideracions, del senyor Marfà, del senyor Barata, de tants altres.

I tots aquests senyors exercien càrrecs perquè la Lliga, pot odi a l'U. F. N. R. els dona la seva força posant aquesta al servei de totes aquelles causes odiades per la Democràcia Catalana; la monarquia, el centralisme, el clericalisme.

En aquestes coalicions, la Lliga va per de mica en mica tota la seva característica, tot el seu matís català i aviat aquest estarà completament esborrat de la seva bandera.

Ja veuen, doncs, el camí que tenen de seguir els que estimin por sobre de tot les aspiracions de Catalunya. Cap d'ells per amor a Catalunya, pot avui votar a les dretes.

Tarragona-Vendrell

Diumenge se celebrà a Tarragona una reunió magna de delegats dels pobles dels districtes de Valls, Tarragona i de Vendrell, per a procedir a la designació dels candidats que'l nostre partit presentarà en la vinenta lluita electoral.

Per unanimitat i entre un entusiasme extraordinari, foren proclamats els següents:

D. MARCELI DOMINGO.
D. RAMON CABALLE I FRANQUET.
D. EMILI FOLCH.

Els senyors Caballé i Folch son ja diputats, essent actualment el primer vis-president de la Diputació tarragonina.

L'un i altre han complert el comés que els donà'l poble a tanta satisfacció aquest, que'l nostre partit s'ha honorat presentant-los a la reelecció.

En quant an en Marcel·lí Domingo, no cal fer-ne l'elogi. És un nom el de l'illustre, del ferm, del batallador periodista republicà, que per ell sol, omplia una candidatura.

No cal ponderar l'entusiasme que aquesta candidatura prestigiosa ha despertat no sols entre nostres correl·ligionaris sinó entre totes les classes populars del districte electoral de Tarragona-Vendrell.

La batalla serà ardent però's amics oïren ja clarsos de victòria. No pot ser altre portant tant alta i tan gloriosa bandera.

Ha sigut tant excel·lent l'efecte produït entre'ls republicans tarragonins per la presentació de la nostra candidatura, que's mateixos radicals s'han vist obligats a acceptar-la. En efecte; els radicals del Casino Club han dirigit una comunicació al Casino Federal, anunciant que col·laboraran activament i amb entusiasme pel triomf de la nostra candidatura.

El Centre Radical de la Rambla, havia proclamat candidat a don Ferran Oliva, ex-regidor monàrquic, però's creu que aquest renunciaria en vista del prestigi dels nostres candidats.

Mataró-Arenys

En aquest districte els carlins també estan dividits.

Els uns son partidaris de presentar a la reelecció a don Pius de Valls, que fa ja nombrosos anys que representa aquell districte, però's altres son partidaris de renovar el càrrec i presentar a un tal senyor Prats. Amb tot se creu que triomfarán els partidaris del senyor Valls.

També's diu que pensa presentar-se en aquest districte, un senyor Clavero amb caràcter independent.

Finalment hi ha qui diu que'ls regionalistes han fet gestions per a que's retirí senyor Serra i Moré i presentar en sa substitució, al senyor Verdader i Calles, desahuciat de Vic-Granollers. Però's dubtes que tals gestions aconseguixin exit, no sols per negar-se a fer-ho's elements que presenten al senyor Serra, sinó també perquè'l senyor Verdader no voldrà acceptar la designació.

Sabadell-Terrassa

Diu nostre volgut confrare «DDiari de Sabadell»:

«Els elements federals nacionalistes republicans d'aquesta ciutat, celebraren abans d'ahir una reunió per a tractar de si se devia o no efectuar la coalició d'esquerreres per a les vinentes eleccions, havent-se manifestat contraris a anar units amb els lerrouxistes i havent-se acordat, per majoria de vots, no entrar en la citada coalició i votar al candidat federal nacionalista senyor Pont.»

Ignorem l'acord a que's referix el confrare, però sense voler ni afirmar ni negar la seva verosimilitat ens permetem preguntar-li: de quins elements se tracta els que prescuren l'acord susdit?

—S'han reunit els elements de dreta que no estan d'acord amb la candidatura formada per don Alfons Sala, per creure que a Sabadell corresponen dos candidats, amb l'objecte de decidir si presentaven o no candidatura per a les properes eleccions de diputats provincials.

Se diu que l'esmentada reunió tingué que suspendre's perquè en aquells predios moments, en Alfons Sala anà a fer una visita al senyor Turull que's vege obligat a abandonar la reunió.

La Irévola gazetilla

Noces prematures

L'opinió dels pares no es gaire favorable a que'ls fills s'emmaridin en edat massa tendre. Respecte les filles la seva opinió ja és tota una altra. Parlem de fills del tipu més corrent, de fills que s'han de guanyar el pa de cada dia amb la suor del front. Parlem de filles del tipu més corrent, de filles que no tenen altre més per, que la natural bellesa.

Es pot dir que quan en velles histories ens conten de princeses i infants que apenes donen son mullers de reis, no volem acabar-ho de creure. I quan sentim explicar que les nostres avies tenien quinze anys, que'l nostre avi en tenia disset al lligar-se per a totes les vides, ens meravellam.

I ara serà ocasió de que repetiu aquestes extranyeses davant d'una noticia extranya de lloc tant seriós com una Estadística anglesa.

A l'India, entre les dones casades, 302.425 tenen menys de cinc anys al moment solenne de l'himen, 17.700 de les quals restaren viudes abans del seu any sisé; 2.500.000 tenen de cinc a deu anys, 94.000 de les quals restaren viudes; 19.250.000 de deu a quinze anys, de les quals envuidaren 22.000.

La major part d'aquestes tendríssimes mullers se disposaren amb homes fets i drets.

Verament és una civilització ben diversa de la nostra aquesta que viu en a Hindú i el Codi de Manú i el llibre dels Vedes, i les autoritats britàniques miren impassibles com les menudes roses son prematurament esclafades?

Monument an en Menéndez i Pelayo a Santander

Hem rebut el manifest publicat per la Comissió Catalana-Balear constituïda amb motiu del monument que s'ha d'aixecar a Santander per a perpetuar la memoria del maraguanal Menéndez i Pelayo.

En dit escrit s'explica com en Menéndez, posà tot el talent dels primers temps al servei de la nostra llengua i dels nostres assumptes, fent una vívida apologia de Catalunya i dels seus més preclaus varons.

«A l'alcada d'aquests mèrits—diu la Comissió en el seu manifest—hi ha que posar l'òrbita postuma de la glòria, encara no satisfeta.»

Catalunya deu rendir-li l'homenatge a que tots els escriptors, a que per això els nostres elements intel·lectuals s'han anat contribuint monjà i materialment a l'erecció d'un monument al gran home.

Firmen el manifest els senyors:

Antoni Rubió i Lluch, president.—Pere l'Arxú de la Corona d'Aragó, Francesc González de Huerfano.—Per l'Universitat de Barcelona i Facultat de Filosofia i Lletres, Josep Daurella i Rull.—Per la Reial Acadèmia de Bones Lletres, Guillem M. de Broed.—Per la Biblioteca Provincial Universitaria de Barcelona, Manuel Rubió Borrás.—Pel Consistori dels Jocs Florids, Josep Francesc i Gomis.—Per l'Ateneu Barcelonés, Ramon Miquel i Pla.—Per la Societat d'Estudis americanistes (Casa d'América) Frederic Rahola.—Isidre Balmonte.—Miquel dels Sants Oliver.—Alfons Ortiz de la Torre, secretari.

Comissionats de les Províncies.—Tarragona: Angel de l'Arco, Ferrán Querol i Arús Masriera.—Lleida: Miquel Moya i Galícia: Hermíni Fornés.—Girona: Francesc Montsalvatge i Manuel Cazorro.—Balears: Miquel Costa i Llorens, Joan Aleover, Estanislau Aguiló i Joan Lluís Estelrich.

Han sigut designats per a recollir els dotus: El Banc Hispà-Colonial.—Societat de Crèdit Mercantil.—Banc Hispà-Americà.—Banc Espanyol del Riu de la Plata.

Articles del Doctor Martí i Julià

De Sabadell: Joan Pífferrer, Joan Mora, Joan Trias, Joan Valls, Ramon Ribera, Josep Antoni Capmany i Bru, Salvador Ribé, Lluís Margarit i Josep Pont i Durán.

De Calella: Associació Nacionalista i Angel Carbó.

De Cambrils: Joan Coll, Tomàs Mas, Josep Pagés, Josep Coste i Miquel Lloveres.

De Terrassa: Andreu Grafr, Eduard Giralt, Circol Egarens i Joan Morral.

QUI TINGUI TOS

que prengui l'antiga i acreditada pasta peccoral, balsàmica, expectorant, demulcent i calmant de la Tos. Antiga preparació del Dr. Andreu. Fórmula publicada. Demanis a les farmacies.

De la Ciutat

Anyorament

No pensem pas que això sigui un canvi d'un plaer neuròtic. És un tros de vida. Contemplar-la, doncs, i cal·leu. Tota vida és sagrada, molt més si sospira per algun canvi, molt més si sap que per un mal més.

Al·lucinat, a la seva seves montanyes, havia seguit un home digne—li deien un rebel—i lluita com un brau, en prò d'una causa que li diguessin i que va creure bona. Terribles, dolços dies del seu ballar, al costat d'aquell foraster, d'aquell barceloní que arribà perseguit i que allà esdevingué pau.

Ena jove alhora, amb el com jovent que era estranya, l'amistat del foraster arribà a ferli perdre l'amor de la dona que estimava. Més ell seguí al costat d'aquell home de cara femenina i voluntat i força de Heracles. Quines coses que contava, que la seva al jovent, el barceloní d'ill-tu, mirat.

I veureu que un dia'l foraster hagué de fugir, puig perillava la seva llibertat. Però havia somiat i la lleve rest uana i l'itana era rica. Quina revolució en aquella joventut de la que era campió s'ella.

Més els joves, aquells pocs joves, foren els aborers de la vida. Ningú els perdonava l'innovació que havien dut a la vida plàcida amb costums de pastors i remats, que era la tradició santa i la pau dels cingles. I veureu que els declarà la guerra, guerra sense sang, però amb víctimes numeroses, amb el cor de la ciutat.

Els joves no havien sacrificat als ideals, sembla que desconeixien, s'aguanten ferm, però els seus companys no pogueren resistir aquella aborició general i l'abandonaren. Primer d'un a un, després de tres en tres, darrerament claudicaven tots. Però, ell, tot i tot, no's donà de cap manera. I a l'últim tothom fugia de la seva presència com de un apèstol: els enemics per odi, els ex-amics per vergonya.

Aquesta guerra sorda, l'atandó dels seus, el cor-fert i per primera vegada pensà amb la ciutat, en fugir d'aquelles montanyes i penyalars que l'havien vist néixer. No coneixia la ciutat, però li havien dit que cap allí hi havia més llibertat i més vida. I cap a la ciutat vingué.

De primer se trobà esma-perdut. Què gran la ciutat! Què immensa! Cada passatge, cada doble carrer, cada carreró un gorgo entre cingles. També semblava una reunió de montanyes els cavals grandiosos de ciutat, de montanyes estranyes que li queien al damunt. Extranys inquiet l'hi aplaia tota l'ànima.

Més, passaren uns dies, i el seu esperit s'asserenà. Mentrestant cercà treball i trobà... Era un dia gris, dels pocs que té la nostra ciutat, que coneguerem al port, treballant a la descàrrega. Roncaven les màquines, xilava'l vapor de les màquines, cruixia'l fustar i les cadenes, un crit de guerra feria els aires, quant nosaltres el veíem al caire d'una gran pla de sacs plens de blat.

La seva figura ferma, immòbil, semblava de granit. Tantment haurien dit que estava empordada d'atment la montanya de grà dau-mat.

Eus cridà l'atenció la seva quietut, el seu mirar fix i enigmàtic, el seu aire velat de tristesa. L'observàvem, el seu aire temps, poguent veure que al llun i venir ho feia tota un autòmat.

Amb això tocaren les dotze, les colles del carrer la feina i ell fou lo mateix. En ell molts se formaren grups pintorescos d'obres que, en companyia de les seves filles o mullers, reconstituïen les seves formes amb fumant escudella. Ell s'alçava a una dona ja d'edat, calmos s'assenalà al seu costat, i silenciosos dinà, l'ent veure que contemplaven el mar, el màriuen de nou, esperant una oportunitat per a parlar-li. El cor ens deia que tindria quelcom per a dir-nos.

L'ocasió's presentà o semblà q'se's presentava, i nosaltres l'aprofitarem. S'era veritat. Primer se resistí, després ens obrí cor de bat a bat i parlà, parlà... i alguns moments els ulls li espuraven. L'home gogant s'era tornat nín, se tornava nín cada cop que recordava la seva terra, les seves montanyes, les quals li havien fet impossible la vida, a les quals no hi havia més que un poble de cases grises, on no arribaven els trens, ni els autos, ni les carreteres.

En una paraula: a la ciutat se migrava tot. No li deien res totes les seves esplanades, ni les seves dones, ni el seu mar, ni el seu cel. El record d'aquell altre cel el feia morir d'anyorament, tenint un salut d'acer.

L'home trasplantat a ciutat, se moria per aquelles terres seves. Era com planta exòtica de cinglera en jardí senyorial de la plana.

Malgrat la guerra que li havien fet, mal la traïdoria dels amics, mal l'amor que li havien robat, se moria d'anyorament, de això que és cosa no definida, però real.

Al descorrer ens donà una taula fent escudella, que semblava en les seves mans s'havia concentrat la duresa grandiosa dels seus monts.

PERE CASALS

Una nova cantina escolar

Amb aquesta que s'inaugurà ahir, son ja tres les cantines escolars que funcionen a Barcelona, totes elles degud's al zel de l'Ajuntament i a l'esperit culte d'aquesta ciutat que's deu donya Celestina Vigneaux, que posa totes les seves energies, totes les seves bondats, i tot el seu talent, al servei de la ciutat i de la cultura dels infants.

La que ahir s'inaugurà està instal·lada al carrer de Pi, número 1, on hi ha una escola municipal, i la lleve inaugurà hi assistiren els senyors senyors Ferrer, Junell, Soria, Escava, Maria i Muntaner, amb els als empleats senyors Ribé, que dels ur-bans, i Boter i Martínez del negociat de Governació. La concurrencia de professors i alumnes fou també força nombrosa.

L'acte següent presidí el tinent d'alcalde senyor Esteve Marañón, el qual després de haver donat per comentat oíf la par-tula a la senyora Vigneaux, directora i tressora, però, més que res, ànima d'aquies institucions de bondat i de cultura que son les cantines escolars.

La senyora Vigneaux història minuciosament la creació de les tres cantines escolars existents, explicant el seu funcionament i les necessitats que omplen en la vida dels humils. Exclia la directora de la benèfica institució, a l'Ajuntament a crear altres cantines, per a, successivament, anar tot els barris obrers a fer sentir l'obra benèfica de la caritat i de la cultura.

Parlaren després el senyor Abat, de la Junta municipal de Primera Ensenyança i el senyor Junell, que ponderà lo molt que l'Ajuntament fa per l'obra pedagògica que té empressa.

El senyor Esteve que fou el resum dels discursos, demanà un justíssim aplaus per la directora de les cantines senyora Vigneaux de Coronades, aplaus que tribuà l'auditori, i que's convertí en xardos-cas ovello.

Així acabà l'acte, simple i acompanyat, passant següentment els nens en nombre de 53 a menjar, on s'hi serví seguits a taula, sopa, bullit i postres.

Amençà l'acte la banda municipal, situada en el pati de la casa.

De Política

Notes i comentaris

Convocatoria

Per a tractar d'assumpte de molta importància, celebrà reunió extraordinària la Comissió de districte del districte VII, demà, dimecres, a les 9 i mitja de la vetlla a l'Ateneu Democràcia.

Els liberals

—Ha tornat de Madrid la comissió que va visitar al comte de Romanones per a entregar-li el missatge d'adhesió que firmaren tots els entitats liberals de Barcelona menys les dues que segueixen les inspiracions del senyor Collaso.

Segons manifestacions de la comissió el quefe del govern reformà el seu decidit propòsit d'aprovar el projecte de Mancomunitats aixís que s'obrin les Corts.

Respecte a altres punts tractats per la comissió, com la cessió del castell de Montjuïc, i el referent a les multes per infraccions del descans dominical, els comissionats no tenen la millor impressió, havent-ne tractat amb els senyors comte de Romanones i Albal, els quals van prometre el seu decidit concurs.

Sembla que de quefatura no hi haurà res. Per a l'organització del partit se constituí un Comitè provincial elegit per a les entitats i un Directori nomenat pel comte de Romanones.

Aquest directori el formaran els senyors Roig i Bergadà, Bosch i Alsina i Sotres, si's compon de tres membres, i cas de que's cregués convenient afegir-ne dos d'altres, serien nomenats els senyors comte de Lavern i Gratió, aquest darrer per esser el que més vots ha sumat de tots els candidats liberals que s'han presentat a Barcelona desde fa molts anys.

Varies

La Fraternitat Republicana de Reus, prepara una festa en obsequi al seu soci Andreu Ferrer per a el cas probable de que aquest surti dissabte, de la presó d'aquella ciutat, ont hi ingressà per a complir una condemna de 6 mesos en virtut de la Llei de Jurisdiccions.

Ha tornat a marxar a Madrid el senyor Miró i Trepas. Se proposa tornar aviat per a fer una campanya de propaganda.

—Aprovada pel marquès de Cerralbo la Junta regional jaumista de Catalunya, s'ha fet pública oficialment. Es aquesta: President, senyor Duc de Solferino; vis-president, don Lluís Argemí; tressorer, D. Joaquim Gelabert; comptador, don Josep Sugrañes; secretari, don Joan Maria Roig i vocals els quatre presidents de les quatre Juntes provincials tradicionals de Barcelona, Lleida, Tarragona i Girona.

—Els elements catalanistes de les populoses barriades del Clot i del Camp de l'Arpa se proposen constituir ben aviat una entitat de caràcter exclusivament nacionalista.

Entre els seus iniciadors regna molt entusiasme.

GRAN TEATRE DEL LICEU

La filla de Madame Angot

Una altra obra, un altre triomf. La partitura del mestre Lecocq, era per a creusada i carregada d'aquesta eclosió, desconeguda per complet. No més ne conèixia queques coses, que en d'altres ocasions havia sentit interpretades per mans molt blanques, així sí, però poc destres en l'art de tocar un piano. I naturalment, al sentir l'obra interpretada per 40 professors, dirigida per una batuta segura, amb prou feines vaig saber reconèixer lo que en la meua primera joventut havia sentit.

Els artistes, bé; molt bé; la senyoreta Morini, la senyoreta Capliniska, els senyors Micheluzzi, Pasquini, Consalvo, Tozzi i tant i tant.

Especialment la senyoreta Capliniska, tregué un partit magnífic, del seu cròies de Mlle. Lange. Aquest cròies, sent una devoció per a aquesta artista, per lo meravellósament ajustats que treu els personatges, per la gràcia amb que's reverteix, i sobre tot, per els moviments que imprimeix al seu cos, gràcia i flexible.

La senyoreta Capliniska, posseix uns ulls plorosos, ulls afiladors, d'un verd de mar on de tempesta, verd apagat de lluentors parcalsíssims, que atrauen a l'espectador fins a fascinar-lo. És tot un art, l'art acuradíssim, personalíssim de la gentl artista polaca.

Es el tipu justíssim de la «Gipsy» de Mlle. Lange, ha d'esser la perfecta «Casta Susana» s'endepina en ella. En aquesta darrera obra, el cronista la feu, evocativament, amb el seu caparró, coronat de cabells daurats, amb el seu d'espiga ja segada, daurat-loc, amb la seva entremadura, maldica.

I creu, llegidor amic, que no hi ha exageració en lo que dic; és solament una petita part de lo que en realitat és i te d'esser. La senyoreta Morini, geníssima en «Clar-ette Angot».

El senyor Micheluzzi en «Pomponet», forçà bé també.

I segueixen els elogis; vagi el primer per al senyor Pasquini, tenor com ja s'ha dit de bonica veu. Altre per al senyor Consalvo. Encara n'hi ha per al senyor Tozzi, curadíssim artista, per a la senyoreta di Pietro, deliciosa decoudy.

I no acabarien mai; encara queda Musi, Zanon, Podersoi, Prestipino, Raneca, Majeroli, Tessari, Andrés, Attanasio, etc.

La presentació esplèndida, la direcció encertadíssima. Un egi al signor Majeroli. L'orquestra dirigida pel mestre Buocini, molt bé.

Ja's veu, no podem deixar l'elogi. Que sempre fos aixís en tota manifestació artística!

L'Orfeo Manresa visita Barcelona

Recordem ara que en aquestes columnes se publicà un egi d'aquest Orfeo Manresa; una modesta glosa del seu valet i de la seva empena, que podia semblar parcial, vinguda com ara del cor mateix de la Comarca de Bages, que l'acull i l'estima.

Dimenge va esser entre nosaltres la notable massa coral, que no venia a guanyar diners, a fer una presentació amb els seus cants, sinó a escoltar el seu pare Orfeo, del Palau de la Música Catalana, en una visita íntima, quan a la tarde hi faria el concert-repàs del mes actual. Vista que era com una mena de retorn de aquella que anys passats, cap al 98, l'Orfeo Català feu a Manresa, en la seva epòbrilant de feina patètica i artística que tant nacionalisme escampà per Catalunya i en algunes ciutats, com an aquella Manresa, hi sembrà la lleve d'entitats corals que devien imitar la seva voluntat i entusiasme catalanesc d'allavors.

Orfeonistes i acompanyants, de des que havien arribat en el primer tren, s'espargiren per a visitar els museus de la ciutat i algun lloc remarcable. A mugdia se trobaren tots al Mundial Palace, que en la gran sala hi tenien el dinar preparat, que transcorregué, com cal pensar, entre animades converses. Després, anaren al Palau, que l'Orfeo els observava amb un cafè, abans d'entrar a la sala.

Ja hem dit que era un concert-repàs. L'Orfeo Català els va cantar: «Cant de la Senyera», «l'Hereu Riera», «La Mort de l'Escola», «Cançó de Nadal» i «Captans». Sentim l'admiració dels cantaires manresans, per la tasca de l'Orfeo, barrejats en la temança de que la seva quedaria més petita de lo que's semblava a Manresa. Se trobaven en la sala immensa i enfront de moltes veus que'n fan una quan el mestre ho diu... però, calla cantar.

Baixaren l'hemicle del cor i s'agruparen amb el mestre Pecamins i la por durà fins acabar l'himne de l'Orfeo; que és una bella pàgina del mestre Lamotte, però difícil d'execució. Després, vingué «Adeu germà meu», herms madrigal de Wadran, «El Mestre», den Pecamins, que s'exigí la repetició, «Tristor», de Palestrina, «La Cançó Nostra» de l'Enric Morera, «La Presó de Lleida», den Camellas; «El Siti de Bergos-Zoom», de Weytis i Róurgen, l'himne valent, com a fi de programa.

Totes les composicions foren aplaudidíssimes per la gentada que omplia el Palau i també pels germans cantaires de l'Orfeo Català que escoltaven a les galeries de l'orgue. Va esser unànim el parer del públic i dels mestres, en apreciar brillantíssimes condicions d'educació musical, a l'Orfeo Manresa que per primera vegada i encara que no amb tots sos components venia a visitar-nos, esperant que la promesa d'En Pecamins, pilar mestre de la forta institució coral, sigui un fet ben aviat, per a analitzar més completament el concert públic que dongui a Barcelona, la valúia de la seva direcció i dels seus deixebles.

No més hem desdir uns paraules finals, que serien elogi i encoratjament a l'Orfeo; segun vossaltres, Orfeo Manresa amb la persistència d'ara la bellíssima i forta obra que portem entre mans, que ja tenim ben a prop de coronar-la, però seguita, sense deixar mal el nírv patiótic que l'ha fet, que mentres tingueu braó catalanista per a entusiasmar com aahir una sala plena de gent que no us coneixia pas, el tromf artístic que assoliren seria una cosa ferma, de doble finalitat; perquè, deixinme que ho digui finalment: aquells «Segadors» vostres que us cantareu fora del programa, sense l'encarcarament de l'armonització acostumada, feia anys que no s'havien sentit tant valents, unguits amb tanta ira—aixís, ira—ni an aquella casa, ni enlloc de Barcelona: Rebeune les més corals mercés, germans!

J. JAUMANDREU

Reforma

Aquesta comissió acordà denunciar al Govern civil, que l'Ajuntament de Sabadell està obrint un pou a sis metres del riu Ripoll.

Entenent-se de la província del Govern civil, que valora en 28.641 pessetes la casa número 34 del carrer de la Plateria.

Aprovar les lletres d'apreci de les cases 36 i 48, del carrer Comtal.

Demanda

A la comissió de Foment s'hi ha presentat un instant de demanant que's consignés en el pressupost extraorinari la quantitat necessària per a procedir a l'arxament de la carretera de Fogas a Cornella.

L'instància la firmen diversos propietaris que cedirien els terrenys necessaris per a la Reforma.

Les aigües

El dia 27 se celebrà, de segona convocatòria, la sessió de vocals associats, per a discutir l'uter de les aigües.

Lo dels encants

Hen estat l'arxada una comissió de bogiters del carrer de Sepúlveda, entre Borrell i Viladomat, a demanar que no siguin tocats els encants d'aquell lloc, perquè d'el quel moviment dels Encants donen vida als seus es aliments.

Hen presentat una instància que passa a Hisenda.

Felicitació

La comissió de Governació ha dirigit a l'arquitecte don Francisco de P. Nebot i Torrens, una comunicació laudatoria pel seu «Projecte de Poble Municipal al Tibidabo», presentat a la ciutat corporat, i exposat a la sala de conferències.

Concerts de consums

La comissió de Consums ha ultimat i presentat a l'aprovació del Consistori, els concerts següents:

Glas, 111.000 pessetes; creosotes, 2.500; corvesa, 265.000; carbó de coke, vegetal i conglomerats, 324.000; cera i espelmes, 90.000.

Visita

El president de la Cambra de Comerç francesa M. Lobley, acompanyat del secretari, han invitat a l'arcaldo a l'ènoi que celebrà'l dissabte vinent.

Subasta

Han estat subastats i adjudicats per 7.500 pessetes, una cornals de porcs de l'Escola general.

El monument an en Verdagner

Primera llista oficial de la subscripció oberta per al Monument a Mossèn Jacinto Verdagner:

El rei, 2.500; Diputació provincial de Barcelona, 49.400; Ajuntament de Barcelona (primera entrega), 14.820.

Diputats provincials

Don Enric Prat de la Riba, 100; don Francesc Barriana, 25; don Joaquim Cabot, 100; don Manuel Folguera, 50; don Santiago Valent i Camp, 25; don Antoni Suñel, 25; don Gayetà Martí, 50; don Pius de Valls, 50; don Pací Amiguel, 25; don Antoni Sensalvador, 25; don Josep Queraltó, 25; don Antoni Jansana, 50; don Narcís Verdagner, 100; don Joaquim Borrás, 50; don Lluís Isamat, 50; don Felip Pegas, 50; don Lluís Durán i Venosa, 50; don Joan Peltori, 25; don Lluís Argemí, 25; don Lluís de L. March, 25; don Joan Bana, 50; don Francesc Alegre, 50; don Francesc Ràfols, 25; don Ramon Roig i Armengol, 25; don Lluís Pericàs, 50.

Empleats de la Diputació

Don Joan Homs i Homs (secretari), 25; don Jacinto Mumbri, 15; don Antoni Torrens Monner, 15; don Enric Moragas Barret, 15; don Joaquim Giménez, 15; don Lluís Javi, 10; don Ignasi Torrell, 10; don Enric Larralde, 10; don Miquel Llacort, 750; don Lluís Samà, 50; don Josep M. Sureda, 50; don Lluís Valls i Valls, 10; don Josep A. Pérez Guillén, 10; don Modest Fernández, 50; don Josep Blanquer, 60; don Avermar Pons, 50; don Enric Carbonell, 50; don Antoni Torrens i Felch, 50; don Francisco Varela, 50; don Manuel Rodríguez, 50; don Antoni Ferrer Cals, 50; don Emili Garcia, 50; don Ramon Balas, 50; don Josep Vilamala, 50; don Pere Busquet, 50; don Josep M. Moch, 50; don Josep Blanquer Muxari, 60; don Frederic Turcl, 10; don Joaquim Llanós, 10; don Antoni Girana, 10; don Miquel Serra, 50; don Josep Caviell, 50; don Miquel Miralpeix, 50; don Josep Dagà, 50; don Josep Lucini, 50; don Jacinto Boquet, 40; don Eduard Imbert, 30; don Santiago Blanquer, 30; don Baldomer Vail, 30; don Miquel Cases, 30; don Alexandre Torner, 30; don Santiago Grases, 30; don Joan Guille, 30; don Joan Bergada, 30; don Enric Parada, 30; don Ignasi Reynala, 30; don Lluís Alvarez, 30; don Joan Arbell, 30; don Xavier Sans, 30.

Don Manuel Mirencs, 30; don Josep Reig, 30; don Joan Sureda, 30; don Josep Balart, 30; don Joan Oñate Soler, 30; don Adolf Sánchez, 30; don Rafael Silva, 30; don Berenguer Mir, 30; don Joaquim Llana, 250; don Faust Hernández, 250; don Rafael Padros, 250; don Enric Barbat, 250; don Antoni Plós, 250; don Enric Oñate, 250; don Antoni Orduña, 250; don Pere Bosch, 250; don Josep Pueyo, 250; don Josep Sor, 250; don Francesc Bayo, 20; don Pau Corominas, 20; don Polícarp Vinagre, 20; don Trifón Moraleda, 20; don Francesc Saludes, 30; don Gaspar Estéban, 20; don Francesc Romero, 20; don Pere Vives, 20; don Felip Uero, 20; don Ricard Mat, 20; don Angel Fernández, 20; don Jaume Cortada, 130; don Emili Turón, 20; don Marián González, 150; don Albi Vendrell, 10; don Josep Sancho, 10.

Comissió electora d'un monument a la memoria del gran poeta català Mossèn Jacinto Verdagner, producte del concert celebrat al Palau de la Música Catalana, 13 mil 520-40; Diputació provincial de Girona, 1.150; Academia de Jurisprudencia i Legislación, producte de la subscripció oberta entre els senyors academics, 500; Col·legi de Procuradors de Barcelona, 300; Gremi de Galoners i Cintres, 200; Junta de Govern del Col·legi d'Orientals, 200; don Josep J. Sureda, 200; Centre de Mestres d'Obres i titulars de Catalunya, 100; Administrador del Diari de Barcelona, 100; Consell dels Jocs Florals, 100; donya Lluís Goldman, viuda de Fustanath, producte de la venda de 100 marcs al cambi de 13125, 13125; Ajuntament de Masnou, 100; id. de Sarrià, 88800; id. de Palma de Mallorca, 9870; id. de Puigcerdà, 50; id. de Figueras, 50; id. de Mahó, 25; id. de Castellón, 15; id. de Gava, 15; id. de Gava, 15; id. de Sant Sadurn de Noya, 30; id. de Vilassar de Mar, 50; id. de Capellades, 25; id. de Viladur, 25; id. de Tiviss, 10; id. de Caldes de Montbui, 25; id. de Hospitalet, 2470; id. de Vilabertran, 15; id. de Besold, 10; don Lluís Vila Miralles, 50; Congregació de Maria Immaculada i Sant Joan Baptista de la Salle, 25; Josep Castelló Garreras, 50; Col·legi Notarial de Barcelona, 50; Ajuntament de Castell de la Mar, 10; Unió d'Orientals, 25; Escola nocturna gratuïta per a la classe obrera, de Granollers, 33; Ateneu Obrer de Barcelona, 5855; Societat Barcelonessa Protectora dels Animals i de les Plantes, 3450; don Manuel Roselló Belmont, 25; Ajuntament de Roda, 50; Subscripció pública de Viladrau, 2530; A. Amellones, 10.

Total, 85.797-70.

El miting pro Queraltó

Dimenge al dematí, tingué lloc en el Teatre Comi, un miting en pro del doctor Queraltó. El teatre estava ple, poguent-se dir per aquest costat quel miting fou un èxit.

Presidí el senyor Polo, el qual concedí en primer lloc la paraula al regidor lerrouista, senyor Carreté.

Parlaren següentment els senyors Lladó (Brú), Anselm Lorenzo, Babri, Mirandá, Vinyas, Aristote, Gil, Bavi Bracons, Herreros, Solé, Puig d'Asprer, Seguí i resumí el senyor Polo.

Els discursos foren tots de tons enèrgics i vehements, demanant que's concedís un indult al doctor Queraltó, puig és un contrasentit que encara se porti a la sanció penal, en els temps d'avui, als que hagin comés delictes d'opinió.

Alguns feren l'esment de l'intervenció que en aquest afer han tingut alguns doctors del patronat, els quals malgrat els seus ideals avançats, s'han comportat d'una manera que no's fa gens de favor.

Diguèrent que la campanya ha sigut vista amb molta simpatia per tot Espanya, lo mateix que ho ha sigut vista per tot Catalunya.

El senyor Puig d'Asprer afirmà que's advocats dels Drets de l'Home, estan disposats a discutir sobre's descorts de la administració de justicia.

Resumí el senyor Polo amb entusiasmes paraules, dirigides a la causa del doctor.

A l'acabar se verificà una capta en favor dels presos polítics i socials.

Les autoritats prengueren moltes precaucions, enviant nombrosa guarda civil als voltants del teatre.

(Hi hagué un incident sense importància, i alguns dels oradors atacaren a la premsa diària.)

FILLS DE F. MAS SARDÀ

RAMBLA DEL CENTRE 22. - BARCELONA

Negociem els cupons del Deute 5 per cent Amortizable y obligacions 4 per cent. Nort, vençiment febrer pròxim.

Notes de Sport

Foot-ball

Dimenge passat el Club Foot-ball Port-bou, anà a jugar contra el Figueras-Sport. Els equips esaven compostos en la forma següent:

C. F. P.: Mach-Cannadell, Jallibert, Benasant, Badora, Giménez-Vicente, Augé, Sauté, Comas, Oliver.

F. S.: Forment-Massó, Cortada-Espigolá, Durán (cap), Cervene-Falco, Capmany, Coll, Carbonell, Clapard.

Comença el partit a les 3 i 20 minuts i el primer que's distingí és en Forment saltant un shooto den Badosa, després un den Augé.

Devallant amb furia en Badosa, Sauté i Augé a aquest últim marca.

A la segona part, en Coll avança i en Canadell (que apart d'això feu un partit brillant) reulla, deixant-lo picar; en Falco se'n apodera, i en Mach amb força descau, el deixa igualar.

En Forment para una rajada de shootos, però no poguent saltar el partit, al fi en Sauté marca.

En Carbonell s'escapa i després marca, però jo un moment d'indició.

En Jallibert entra magníficament des de el «corner», i l'Augé està molt ben colat per a rebre'l, però en Cortada entra a temps i desvia la pilota.

Cap a l'acabament, en Forment fa una mala sortida i no pod arribar a temps que en Jallibert, més lleuger, marca.

I amb aquest resultat de 3 a 1 s'acabà el partit, força ensoport i en el que varen de-minar més els figueras, doncs el barreja «team» foraster no trobà la coherència fins als últims moments.

En Canadell, Jallibert, Cervene, Durán, Badosa, Giménez, Forment, Coll, Sauté, Massó i Cortada, no ho varen fer malament, els altres no ho varen fer bé. L'Alegri de creure's no va tampoc del tot malament.

El «Sport Club Ampurdanés», està inscrit per a jugar el «Campeonat de foot-ball de la Província». L'haurà de disputar contra Olet i Palamós i per lo tant aquestes dos «teams» deurán jugar a Figueras. Així i altres partits en cariera contra Girona, Santa Coloma i altres «teams» farán una temporada ben reüllida.

